

Quina pel·lícula barcelonina guardeu a la memòria?

Toni Vall

Mediapro

18 D'ABRIL 2021

Fa pocs dies vaig ensopegar en un canal digital amb *Vicky Cristina Barcelona*. M'hi vaig quedar escarxofat una vegada més. Ja sé que molta gent li té una mania terrible. Per allò de les postales de Gaudí, les vistes de la ciutat, els escenaris turístics, etcètera. Sembla mentida que ja hagin passat tretze anys des que es va estrenar, i tot i això de seguida va córrer aquesta brama.

No he acabat mai d'entendre aquesta tírria que des d'aquí se li té. ¿És tan important que surti la ciutat i es vegin llocs emblemàtics? Per què molesta, això? Les protagonistes són dues turistes que venen a Barcelona. On havien d'anar? A dalt de tot del Carmel? ¿A passejar per la Zona Franca? ¿A dinar en un restaurant de la Travessera de les Corts? Més enllà d'això, el menys important a *Vicky* és on passi, el que importa és la història, el relat, els personatges. És cert que el personatge de Javier Bardem és un mascle alfa una mica massa exagerat i que l'enamorament que provoca en la Vicky i en la Cristina resulta xaró. Però la profunditat va per un altre lloc: Woody Allen ens explica coses sobre com pot arribar a ser d'absurd l'enamorament a primera vista, sobre la insatisfacció perpètua, sobre l'ego, sobre la toxicitat. És amarg, el pòsit que deixa. I Barcelona? Doncs l'intangible irracional de veure-la i copsar-la com a escenari d'Allen és més satisfactori que no pas fastiguejant. Percebem la ciutat com un espai entre idíl·lic i fantasmagòric, ple de colors i de paranys, de futilitat i de capacitat evocadora.

A Betevé tenen una fabulosa programació cinematogràfica i un dels programes irreductibles de la casa és *Barcelona i acció*, cada setmana un film rodat, totalment o parcialment, a la ciutat. Ja porten temps repetint títols, però sempre hi ha espai per a la sorpresa, per a la descoberta. Des de clàssics de sempre com el policíac barceloní dels cinquanta i seixanta fins al Raval i l'avinguda de la Llum al *Bilbao* de Bigas Luna, el fulgurant cine de quinquis i aquella fagonada que és *El reporter*, d'Antonioni. O els films de Ventura Pons i la fascinant Barcelona preolímpica dels vuitanta. ¿I vosaltres quina pel·lícula barcelonina guardeu més endins a la memòria? ●

